

[PRZEWYKROCZENIE *sb n*

przewykroczenie, przewykrocenie (*może błqd*).

A pl przewykrocz(e)niã.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Naganne, sprzeczne z zasadami, nakazami postępowanie, wykroczenie [tu: przeciwko nakazom bożym]:

przewykroczenie czyje: Odrzućcie od siebie wślyłtki przewykroczenia wãłse [omnes praevaricationes vestra]/ ktoremiście wykroczyli Leop Ez 18/31 (Linde); ktorych [grzesznych] Pan Bog pokutę przyjąwłszy/ z wielkiej łálki y miłóśierdzia łwego świętego odpuścił przewykroczenia ich. WerWiz K.

Wyrażenie: »przewykroczenia [przeciwko komu] popełnione«: gdy mu [Dawidowi] Prorok Nátán/ [...] począł mu wyrzucãć ná oczy [...] iego wielkie przewykroczenia przeciwko Pãnu Bogu [...] popełnione. WerWiz I3v.

LWil